

Historielagsnytt

Demningen ved Stordammen som Kong Fredrik V
besøkte i 1749 - Se artikkel side 17

Skoger og Konnerud
Historielag

Vandring med skuespill underveis

Teatergruppa «Det Dramatiske selskab» inviterer på ettersommeren til historisk Vandreteater på Konnerud. Det blir vandring langs verkenselva som hadde en unik industrivirksomhet for over 200 år siden. Øyvind Juul Nilsen som kan det meste om disse tingene vil guide oss.

Skuespill/tablåer underveis

Vi starter ved Konnerudhallen, går til Hammerdammen, Grevens gård, Granstad og opp til Stordammen og hele turen vil ta ca to timer. Underveis vil det være 4 små skuespill/tablåer knyttet opp til den gamle historikken. Vandringen vil foregå 4 ganger i uke 35 og 36.

Sett av datoene 28/8 - 29/8 - 1/9 - 2/9.

Vi kan love dere en lærerik, interessant og morsom ettermiddag. Nærmere informasjon/annonsering i begynnelsen av august 2012

fra et tablå under byjubiléet. Fra venstre: Jan Sundby Ekeberg, Betty Sønstrød og Grete Bergersen.

Vellykket årsmøte

Tekst: Per Runar Thoresen

Foto: Tone Sverreson Ørmen

Et godt besøkt årsmøte med 49 medlemmer ble avviklet på Sørvangen 23 april. Laget har 423 medlemmer og godt over 100 bor utenfor Skoger og Konnerud. Styrets og de forskjellige komiteers beretninger vitner om et historielag som har en omfattende aktivitet. Beretningene kan du lese på hjemmesiden men for å anskueliggjøre omfanget av virksomheten lister vi opp flg. som leverte beretning: Styret, Fotogruppa, Sti- og boplasskomiteen, Skjeldrumsaga, Rønnehue's dugnadskomite, Arrangemenstkomiteen, Teatergruppa, Historielagsnytt.

Regnskapet viser en solid økonomi og at man «husholder godt» som det heter. Årsmøtet hadde ingen innvendinger mot styrets forslag til modernisering av vedtektene. Nestformann (nestleder i de nye vedtektene) Bjørn Jonassen og kasserer Anne-Lise Jonassen ønsket ikke gjenvalg. Det nye styret har flg. sammensetning: Leder Arve Hoven, nestleder Kai-Roger Olsen, sekretær Per Runar

Avtroppende tillitsvalgte: Fra v.: Astrid Ringstad, Hans Haveraaen, Anne-Lise Jonassen, Bjørn Jonassen, Øyvind Juul Nilsen og Frank Tandberg.

Thoresen, kasserer Tore Skjeldrum (ny), styremedlemmer: Tone Sverreson Ørmen, Steinar Knutsen (ny), Varamedlemmer: Elisabeth Ruud og Arnfinn Bråthen.

Etter møtet ble det vist noen artige årgangsfilmene fra før krigen om tømmehogst og fløting i Majordammen og Bremsa. Monte-belløpet som terrengløp og skihopp med gammel stil. Leder Arve Hoven demonstrerte at medlemmer snart ville kunne få tilgang til Historielagets fotoarkiv gjennom et helt nytt system via vår hjemmeside.

Kaffepause: Fra v.: Terje Sommerstad, Toril Naper Hauge, Oskar Hauge, og Knut Ingar Samuelsen.

Steinar Knutsen.

Tore Skjeldrum.

Formannen har ordet

Vi har nettopp gjennomført vårt ordinære årsmøte for 2012 med de saker på agendaen som er tillagt dette møtet – inklusive valg av tillitsvalgte. Takk til dere som enten var villige til å ta nyvalg eller ble valgt inn fordi et verv ble ledig! Uten villige tillitsvalgte stopper lagsarbeidet opp. Stor takk til alle dere som hadde tillitsverv og bidro det siste året fra 2011 til 2012!

Etter ett år som lagets leder (som fastsatt i de nye vedtektene) har jeg naturligvis brukt noe tid til å se tilbake på hva vi har arbeidet med i det siste året. Ut over fortsettelse av tidligere drift og forbedring av våre elektroniske informasjonskanaler, har jeg særlig vært opptatt av å få vite noe mer om hva medlemmene ønsker av endringer for at det fortsatt skal være interessant å være medlem.

Det har dessverre – eller heldigvis – vært svært sparsomt med tilbakemeldinger (utenom dem vi fikk i Høstmøtet). Den positive tolkningen av det vil kunne være at dere medlemmer i det store og hele er fornøyde med lagsdriften – dere ønsker at vi forsetter langs de samme linjer som i de siste årene. Det er denne tolkningen jeg velger å legge til grunn. Invitasjonen til å komme med endrings- og forbedringsforslag står likevel alltid åpen!

Dette bringer meg naturlig over til å skrive litt om våre kommunikasjonskanaler i forhold til medlemmene. Tidligere var det dette medlemsbladet, medlemsmøtene, komitémøtene, arrangementene og «jungeltelegrafen» (og telefonen) som bidro til informasjonsflyten. Nå har vi i tillegg våre hjemmesider (www.skhist.no), Facebook (som også kan nås via hjemmesidene) og om kort tid den nye bildeløsningen på nettet. E-post kan også brukes til både meldinger ut til medlemmene og, minst like viktig, meldinger fra medlemmene til oss tillitsvalgte. De nye elektroniske mediene gjør det mulig å kommunisere raskt, toveis og billig. Samtidig er det en utfordring å ikke misbruke de nye mulighetene slik at dere «overbelastes» med informasjon.

Vi må også ta hensyn til og fullt ut forstå og akseptere at ikke alle medlemmer kan eller ønsker å bruke de nye elektroniske kanalene. Etter hvert som årene går blir det nok mer og mer vanlig og forventet i samfunnet at man har tilgang til denne nye måten å kommunisere på. Vi i Historielaget må derfor aktivt posisjonere oss for å bli med i det nye som blir mer og mer utbredt samtidig som vi ikke nedprioriterer tidligere kommunikasjonskanaler.

Den romerske senatoren Cato den eldre pleide å avslutte alle sine taler i Senatet med «forøvrig mener jeg at Kartago bør ødelegges». Dette holdt han på med fra år 157 f.Kr. til år 146 f.Kr. da Kartago ble tilintetgjort. I hans ånd – uten sammenlikning for øvrig – vil jeg fremover alltid avslutte mine lederinnlegg med: Forøvrig mener jeg at medlemmene i Skoger og Konnerud Historielag bør bruke hjemmesiden, www.skhist.no, mer aktivt.

Arve Hoven

Historielagsnytt

Ansvarlig utgiver:

Styret i Skoger og Konnerud Historielag.
Nr. 1 mai 2012 31. årgang.
Bladet kommer ut to ganger årlig- vår og høst
-og sendes alle medlemmene i Historielaget.
Opplag: 750 eksemplarer

Historielagsnytt tar i mot stoff og bilder fra Skoger og Konnerud.

Styret

Leder: Arve Hoven, leder@skhist.no
Nestleder: Kai Roger Olsen
Kasserer: Tore Skjeldrum
Sekretær: Per Runar Thoresen
Styremedl: Tone Sverreson Ørmen
Styremedl: Steinar Knutsen
Varamedl: Elisabeth Ruud
Varamedl: Arnfinn Bråthen

Redaksjonskomité:

Redaksjonen tar imot stoff og bilder fra Skoger og Konnerud.

Redaktør: Per Runar Thoresen
redaksjon@skhist.no
Medlem: Tone Sverreson Ørmen
Medlem: Ingvild Anita Velde
Medlem: Inger Johnsrud
Medlem: Reidar Hyldebo

Fotokomité

Tar imot bilder fra gammel og nyere tid.
Leder: Hans Haveraaen
foto@skhist.no

Teatergruppa - Det Dramatiske Selskap

President Gry Strøm Andersen

Bygdesamlingen på Borge

E-post: post@skhist.no

Postadresse

Skoger og Konnerud Historielag
Postboks 9112, 3006 Drammen

Hjemmeside og e-post

E-post: post@skhist.no
Web: www.skhist.no

Lay out: Print Konsult, Andebu
Trykk: Trykk-Service, Drammen

Forsidebilde

Stordammen
Foto: Reidar Halden

Redaktørens vignett

Vi får stadig signaler om at medlemmene setter pris på dette bladet. Det er hyggelig men også utfordrende. Vi er inne i bladets 31 årgang og det er himmelvid forskjell mellom de første utgivelser og dagens både hva angår lay-out, trykkkvalitet, bildebruk og innhold. Utfordringen er å lage et blad som fanger flest mulig av våre medlemmer. Det er nok et fåtall som leser hele bladet, men forhåpentligvis finner de fleste noe som er av interesse. Det blir som med vår lokalavis Drammens Tidende. Få leser hele avisa, men de fleste finner noe av interesse. Vi forsøker derfor å lage mest mulig bredde i innholdet både hva angår geografi (Skoger og Konnerud) og tid. (veldig gammelt og litt nyere tid). Har du synspunkter på dagens blad eller på fremtidige utgivelser, så send oss noen ord til e-post: redaksjon@skhist.no eller til redaktøren på tlf. 908 81 824.(SMS-Tlf)

Per Runar Thoresen

Dramatisk hvalfangst for gutta fra Skoger og Konnerud

Odd Lunda fra Skoger og Arnt Gjestvang fra Konnerud hadde en dramatisk opplevelse i 1950. Redaksjonen har besøkt den tidligere Konnerud-karen som nå er bosatt i Vkersund

Tekst: Tone Sverreson Ørmen

Haier kretset ustanselig rundt hvalfangstskipet som gikk på et skjær, utenfor den australske kysten, med mannskapet fra Skoger og Konnerud.

I avisen «The West Australian» kunne man mandag 19. juni 1950 lese.

Hvalbåten «Norwegian Bay» på 118 fot gikk på et skjær omkring 90 miles nord for Perth og sprang lekk. Det var tung sjø, og skipet viste tegn til å knekke sammen, da mannskapet på ni måtte forlate båten. Hele mannskapet kom seg trygt i land, det vil foretas befaringer med en inspektør fra rederiet de nærmeste dagene.

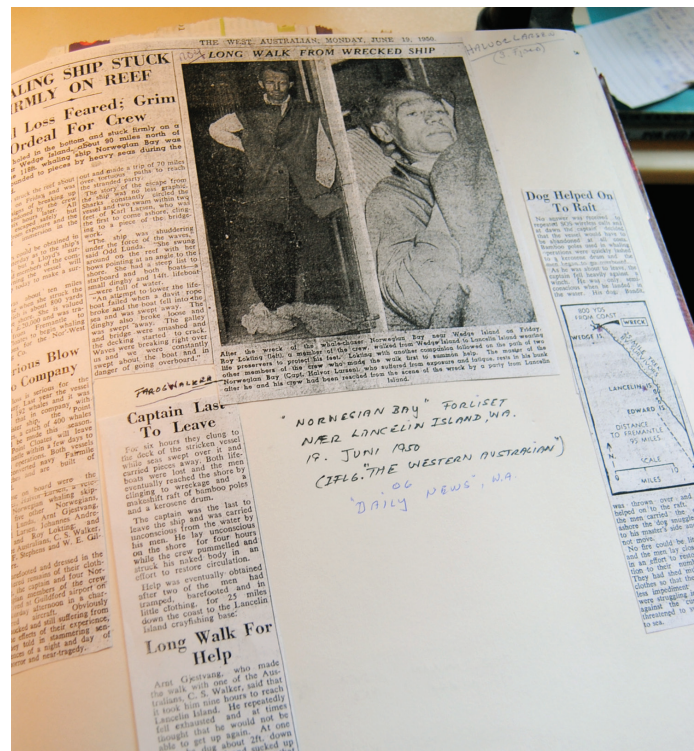
Mannskapet på skipet som forliste besto av åtte personer og de var fra Skoger, Konnerud, Drammen, Nybyen og Sandefjord og ellers 3 australier og en hund.

Kapteinen var en norsk hvalskipper og het Halvor Larsen. Odd Lunda fra Skoger var mannskap, sammen med Johannes Andersen, Karl Larsen, Roy Løchting fra Nybyen og Arnt Gjestvang fra Konnerud og tre australiere.

Skipet gikk på et skjær, fikk sterk styrbord slagside, det førte til at en jolle og en 14 fots livbåt ble fylt med vann, og da de skulle låre livbåtene ned røk festet og båtene falt i sjøen og ble

Arnt Gjestvang.

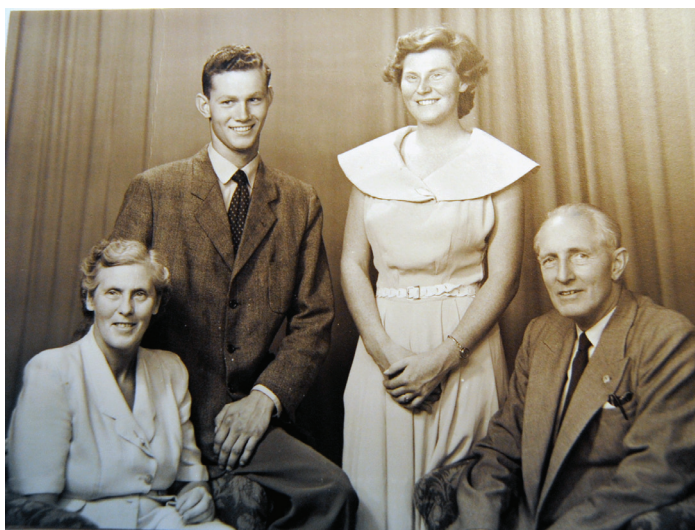
Avisutklipp fra forliset.

feid vekk. Kahytten og broen ble knust, dekket begynte å bryte sammen, bølgene slo over båten. Kapteinen hund var ved sin herre, mannskapet var snarrådige, fant bambusstokker som de brukte under hvalfangst og surret fast oljefat slik at de fikk laget en flåte. Kapteinen var sistemann som gikk fra skipet og han ble skadet fordi han falt mot en vinsj, men i bevisstløs tilstand fikk mannskapet han og hunden omsider brakt i land, på stranden lå hunden tett ved hans side og nektet å flytte seg.

Det var ikke mulig å få gjort opp noe varme på stranden, så folk lå tett sammen av utmattelse for å få igjen førligheten i kroppen etter en strabasjøs ferd. En syk kaptein og to svømme udyktige av besetningen gjorde situasjonen veldig vanskelig.

Den australske vestkysten er øde, med forkrøplede busker, ingen vannkilder, som bekker og elver, og det er sjelden regn så drikkevann var ikke i nærheten. Det var lange sandstrender med høye sandbanker, det var langt å gå for å finne noen som kunne hjelpe dem.

Arnt Gjestvang måtte prøve å gå etter hjelp, sammen med en av australierne la de ut på en hard fottur barbert og høyst utilstrekkelig kledd la de i vei 25 miles langs stranden til Lancelin Island. Under veis falt de segneferdige om flere ganger av utmattelse, men de ble reddet av å se en flaske duple i vannkanten med en skvett brandy i og en annen flaske med appelsinsaft slik at de fikk krefter til å komme frem til Lancelin Island. Resten

Familien Gjestvang.

av mannskapet på stranden ble hentet med ambulanse, gammel Landrover, for det var en kronglete ferd, å komme frem til de andre skipbrudne som lå igjen på stranden.

Avisen Dailey News hadde bilder av Arnt Gjestvang som lå utslått på stranden 800 meter fra land og at han så gikk 25 miles på stranden i 40 varmegrader for å hente hjelp. Overskriftene var flere i avisen, i Western Australian og Daily News sto det « Dog helped on to raft»

Allerede på begynnelsen av 1900 årene hadde nordmenn drevet med hvalfangst utenfor kysten av West Australia. Landstasjoner var bygd på to steder, i nordvest ved Point Cloates og i syd ved Albany. Disse ble drevet i flere år inntil lønnsomheten i begynnelsen av 30 årene gjorde at de ble nedlagt. I mange år lå disse stasjonene forlatt, inntil et firma i Perth kjøpte den ene for en meget billig penge, Moore & Sons Ltd, som firmaet het startet opp med hvalfangst igjen ved hjelp av to marine skip som de fikk kjøpt for 500 australske pund. Fangsten var basert på blå, sperm og knølhval. Båtene var ypperlig til dette bruk og de ble forsterket i baugen og under dekk for at hvalkanonen ble montert i baugen.

Almedalsveien

Arnt Gjestvang bodde noen år i huset ved Almedalsveien/ Gamleveien, de kalte det bare huset ved bjørka. Han giftet seg i 1933 med Aleksandra Elisabeth Blauenfeldt, hun var lærerinne på Konnerud skole, var god i språk. Hun og Arnt fikk to barn, ei jente og en gutt. Elisabeth hørte stadig sin mann fortelle om Australia, hvor fint det var der, så da han hadde lyst å reise til Australia igjen, ble hele familien med.

Arnt Gjestvang hadde vært i Australia noen år tidligere og jobbet som farmer med hvete. Etter den perioden snakket han alltid varmt om dette landet til de han kjente. Drammenseren Alf Kierulf var med han på første turen, da de begge jobbet som far-

Hvalskipet.

Arnt Gjestvang blar i album.

mere. Men tilslutt fikk de ikke solgt hveten de dyrket og måtte vende hjem til Norge, men drømmen var alltid å komme tilbake til Australia.

Familien reiste fra Norge 22. desember 1948, reisen tok flere måneder om bord i et skip. Arnt Gjestvang har mange minner fra den reisen, men også fra selve Australia som han bodde sammen med sin mor og søsteren, mens faren var ute på hvalfangst. De hørte ikke noe fra faren da han var ute på hvalfangst, så de visste ikke om ulykken, og det tok noen dager før de fikk høre hva som hadde skjedd på den dramatiske turen som endte i forlis.

Nå sitter Arnt Gjestvang med minner fra sin barndom og blar i album. Han har nå fortalt historien om sin far med samme navn som klarte seg i den strabasiøse ulykken utenfor den Australske kysten i 1950.

Hvalstasjonen.

Odd Lunda Skoger var mannen som reiste til Australia

Goe Lunda overtok Skallestad gård i Skoger, han giftet seg med Katrine Pernille Andvig fra Borge (f.1896). Katrine og Goe Lunda fikk 3 barn. Aslaug (f.1921), Steinar (f.1922) og Odd (f.1923). Yngstemannen Odd Lunda utdannet seg innen skogbruk, men han reiste til Australia i 1949/1950. Han var med på den dramatiske hvalfangstturen, men ble ikke skremt av Australia, og bosatte seg der og ble gift. Han døde på 1990 tallet. Odd Lunda var onkel til Steinar Lunda som nå har gården i Jarlsbergveien 426.

Feiende flotte fester og ditto referater

Blant de mange skatter som ligger gjemt i det gamle Skogerarkivet, er protokollen fra nyttårsfestene på Konnerud og i Skoger en riktig perle. Ikke minst fordi enkelte av referentene var svært skriveføre. Denne gangen har jeg sett nærmere på hva protokollen kan fortelle om festene i 1923 og 1924.

Av: Ingvild-Anita Vælde Køsling

Den første nyttårsfesten ble holdt på Skogvang i 1917. Forberedelsene var omstendelige. I 1923 var det fremdeles orden i sysakene, men det er tydelig at det er gått rutine i forberedelsene. For i protokollen kan vi lese, at festkomiteen som ble valgt året før, holdt konstituerende møte bare få dager før selve festen.

Fiskepudding og skinkestek

Festkomiteens medlemmer dette året var: Chr. Christensen m/frue, Andreas Gundesø m/frue og Sjur Henjum m/frue. Hugo Holm møtte som suppleant for Peder Horgen. Christensen ble valgt til formann og Sjur Henjum til kasserer. På dette møtet ble også menyen bestemt. Det skulle serveres fiskepudding, skinkestek med surkål, og blandet frukt. Til drikke skulle det være rødvin og øl, samt hvitvin til desserten.

Allerede dagen etter, onsdag den 3. januar, møtte komiteen med sine damer fram på Skogvang klokka 11.00 om formiddagen for å stille opp stoler og bord til festen dagen etter.

Festen startet klokka 19.00 og det var stil over åpningen:

Skålte for kongen

«Efter at formanden hadde ønsket gjesterne velkommen tilbords, udbragte han en skaal for H. M. Kongen der blev mottaget med livlig applaus og et 3 foldig hurra, hvorefter formanden holdt den egentlige festtale med en kort oversigt over det svundne aar og konkluderede med at ønske samtlige tilstedeværende held og lykke i det nye aar. Da komiteens andre medlemmer hadde und-

Her på Skogvang ble det danset helt til morgengry.

slaat sig for at holde nogen tale, var her Bough anmodet om at holde en tale for bygden, rettet til den tilstedeværende viceordfører herr Andvik, hvorefter denne takket og udbragte en skaal for fædrelandet. Begge taler ble mottaget med vældig applaus og den sidste ble ogsaa ledsaget av fædrelandssangen.»

Vin og øl til overs

Etter middag ble salen ryddet for dans. I et sideværelse ble det imidlertid servert selters, og der fortsatte talene. Hvor lenge nyttårsfesten i 1923 varte, står det ikke noe om. Referater fra andre år viser at disse festene pleide å vare til utpå morgenvisten, og klokka ble gjerne nærmere 05.00 før folk tok fatt på hjemveien. I alt var det omlag 100 personer innenfor dørene på Skogvang denne kvelden, inkludert serveringspersonalet. Festdeltakerne betalte ti kroner per snute, for trerettens middag med godt drikke til.

Tydeligvis var det rikelig med drikkevarer, for av regnskapet kan vi lese at 12 flasker rødvin og en kasse øl ble levert tilbake. Festen gikk med et lite overskudd, kroner 17,50. Disse ble imidlertid overdratt til lederen av festkomiteen, slik at han kunne erstatte øl- og vinglass som ble knust i løpet av kvelden.

Valgte å flytte festen

I løpet av kvelden ble det også valgt en festkomite som skulle ta seg av neste års arrangement. Formann Peder Aabel fikk med seg Chr. Juel, Andreas Meland og Olav Ording. Før jul samlet de seg hjemme hos Aabel på Solum for å planlegge nyttårsfesten for 1924. Denne komiteen gjorde et dristig valg. De valgte å legge festen til Konnerudkollen sanatorium, istedet for Skogvang. Dels var det fordi de ønsket seg bedre selskapslokaler, dels var det fordi de mente en fest der ville gjøre det lettere å samle folk fra hele herredet, som omfattet Skoger, Strømsgodset og Konnerud. Og referentens beskrivelser fra festdagen er lyriske:

«Lørdag den 5te januar samledes der slæde efter slæde ved Skoger kirke, hvorfra de i følge drog indover bygden og skogen og møttes med en hel del Konnerud- og Strømsgods-folk ved det vakre turisthotel, hvis lyse, varme saler saa overmåde indbydende ud. Da alle var samlet, spilte musikken op, og par efter par begav sig ind i den vakkert dekorerte spisesal, hvor der var dækket til nesten 100 personer.»

I 1924 ble nyttårsfesten for første gang holdt på hotellet. Festlyden nøt medbrakt tyttebærlikør.

Konnerudflyndre

På menyen sto følgende:

Konnerudflyndre med muselin
Stek av den fete kalv (uten Lysholmer)
Is, kjæx Madeira og portvin.

Til maten ble det drukket rødvin – St. Julian årgang 1888.

NØT MEDBRAKT

Til kaffen ble det spist diverse julekaker levert fra baker Sjuve. Det fortelles også, at festlyden nøt en del medbrakt:

«Festkomiteen var opmerksom paa, at der til kaffen blev nydt 'tyttebærlikør' og at saavel damer som herrer under dansen slukket sin tørst med 'selterslimonade'. Da der imidlertid ikke fremkom noget forslag om vedtagelse af 'afskyresolution', og det tilstedeværende politi formentlig ikke iakttog forholdet, fandt komiteen efter omstændighetene at kunne la det passere.»

En rekke talere tegnet seg utover kvelden, blant annet distrikstlegen, som takket for at han på denne måten hadde fått en mulighet til å få overblikk over sognebarnas sinnstilstand.

«Johansen med nøklen»

Videre fortelles det at «...dansen gik lystig over tilje til den lyse morgen, og 'Johansen med nøklen' maate vise sig 3 gange før det lykkedes hende at faa flygelets toner til at forstumme.

Henimod kl. 5 den aarle morgenstund de sidste gjæster fulgtes til grinden og farvellets rester tog nattevinden, og hotellet laa der i ensom storhed i den stille hvide skog, mens bjeldeklangen lidt efter lidt døde bort.»

Kostbart kalas

Kostnadene til festen beløp seg til 1.342 kroner. Regningen fra hotellet kom på 1.150 kroner. Musikken skulle ha 60 kroner.

Festen på Konnerudkollen turisthotell ble så vellykket, at det måtte rasles med nøkler gjentatte ganger før folk ville bryte opp.

Det var dessuten kjøpt inn sigarer og sigaretter, foruten kaker for 30 kroner fra baker Sjuve. Det de 43 damene og 48 herrene hadde betalt inn – 10 kroner hver fra damene, 15 kroner hver fra herrene – ga ikke tilstrekkelig dekning, så festkomiteen måtte ta ansvar for et underskudd på 134 kroner og 80 øre.

Den flotte festen ga likevel mersmak. Året etter skulle det bli enda mer sving over sakene, med innleid underholdning for å høyne festgleden. Ingen ringere enn skuespiller Hauk Aabel skulle bli hyret inn for et - etter datidens forhold - svimlende honorar, og med alle utgifter dekket.

Den historien skal vi komme tilbake til.

I byarkivets gjemmer skjuler det seg en protokoll med mange underholdende referater fra nyttårsfestene på Skogvang og Konnerudkollen turisthotell.

Naturens mangfold

Av: Erik Grunderud

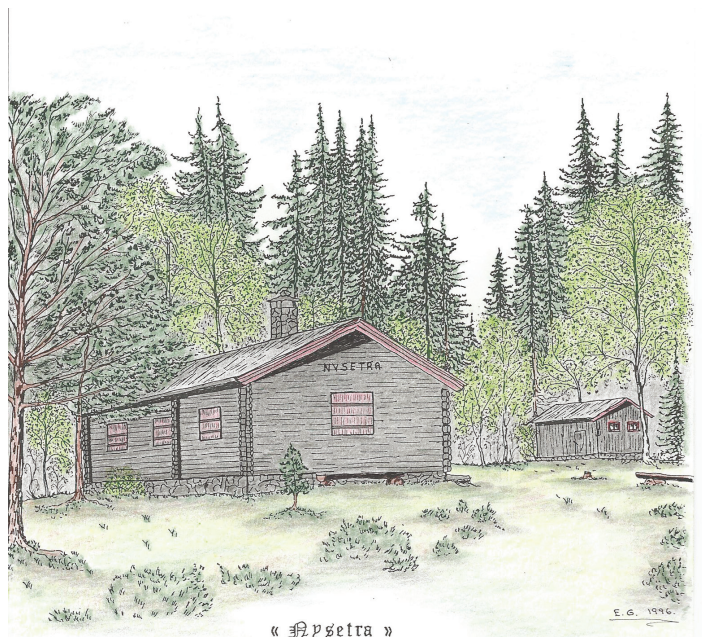
Nysetra

For en tid siden skrev jeg om vestskogens største gran. Nå tar jeg for meg et noe egenartet tre med svært tykk bark. I 2005 var med Olaf Rustand og Ole Karl Prøis (begge nå gått bort) en tur til Nysetra på Vestskogen. Det var en herlig sommerdag, som vi ville bruke til en skogstur, men avstand og alder gjorde det vel slik at vi tok bilen denne gang opp fra Eikern, en kraftig stigning før vi kom frem til denne plassen..

Tømmerhytta her står egentlig på en gammel nedlagt bo og seterplass. Slike er det mange av nå og disse kan fortelle om slit og savn langt til skogs. Det seg være om havre som knapt blir moden, om avling som fryser i jernnettene og om storm og kulde i lange vintre, men også om myldrende liv og jubel når snøen har sluppet bakken og våren holder sitt inntog. Ofte klarte de ikke slitet lenger og det rakk ikke til det daglige brød, Byen og de urbane strøkene lokket, ja til og med Amerika var en drøm for mange. Når boplassen var forlatt kom skogen og krevde sitt igjen. Små granbusker grodde opp på volden, og ugresset bredde seg.

Langs hytteveggen var det riktig trivelig denne dagen vi var på besøk og praten om Vestskogen var svært hyggelig mens kaffe og niste ble fortært i solveggen.

Det var moro og høre på disse to aldrende karene, som gjennom et langt liv hadde brukt skogen og naturen som sin arena. Ole Karl hadde i mange år jaktet elg med utgangspunkt fra Nysetra.

Tegning av Nysetra v/Erik Grunderud.

Olaf hadde i mange år vært på orreleik på Moltemåsan,- en myr mellom Nysetra og Plassane og hadde mange historier fra denne «leiken». Tiden går fort i godt lag og etter en tid var det tid for hjemreise, men kjente steder skulle først besøkes på vår vei ned til Eikern.

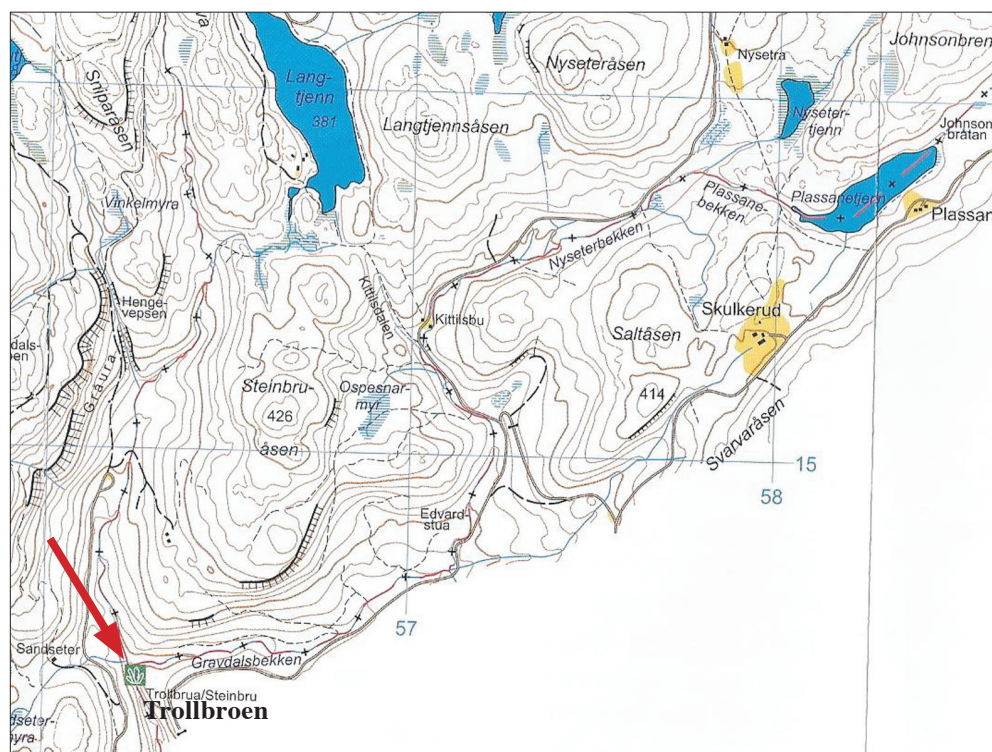
Edvardstua

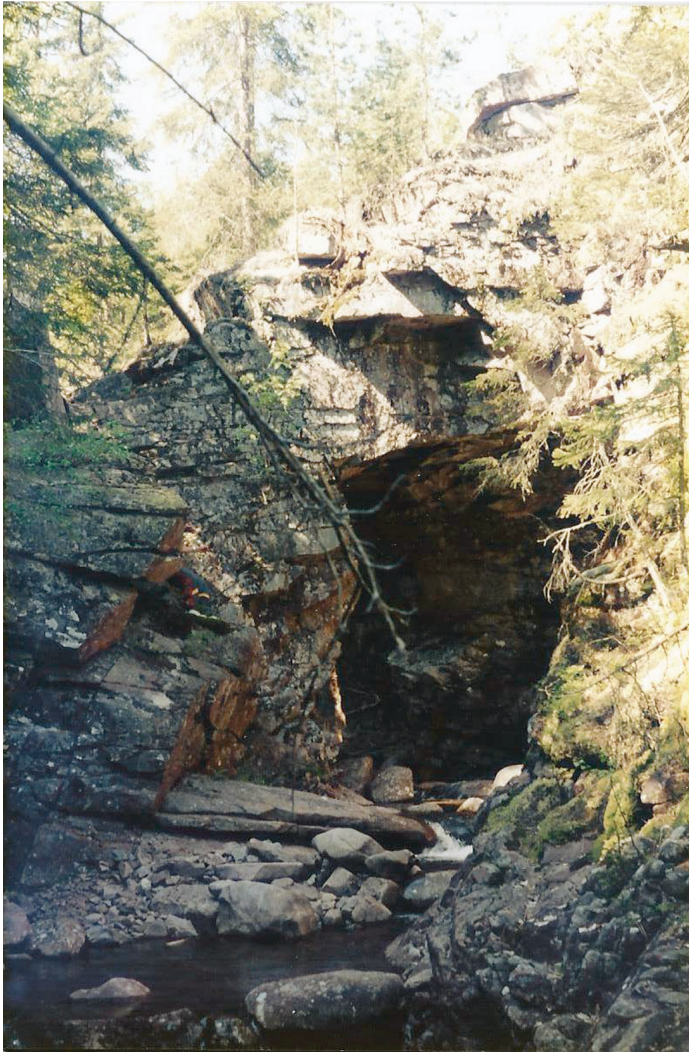
Et kjent navn ned i bakkene var Evardstua, ei tømmerkoie som ble oppført en gang på 1920-tallet. Den lå sentralt til som hvi-

leplass for hoggere og hestekjørerere i dette området. Koia ble senere revet eng gang på 1950-tallet og oppført på Hellemoen nede ved Eikern hvor den senere brant opp. Stua rommet i sin tid åtte mann inkludert seletøyet som også måtte inn i varmen. Med sin beskjedne størrelse kan en nok si at koia var fullt utnyttet og man kan nok tenke seg at aromaen med særegne dufter langt fra nærmeste parfymeri var på topp.

Stallen hadde plass til 3-4 hester. I dag kan man oppdage plassen som ligger tett inntil skogsbilveien fra Skulkerud til Eikern, Nyseterbekken passerer her like inntil og i dag er kun grunnmuren synlig i tillegg til den gamle kjøreveien og en rusten ovn som viser at her har vært en plass.

Mon tro hvor mange utslitte tømmerhoggere/kjørere som har døyvet sulten over denne ovnen?

Trollbroen. Foto: Olaf Rustand.

Trollbroen

Etter vår lille stopp her gikk tuen videre nedover til vi stoppet ved en skarp sving hvor Trollbrua/Steinbrua var klare for et besøk. Gamle kart kaller den for den «forunderlige bro», mens bøndene i området ga den navnet Trollbroen. Merkelig nok fulgte vi bare et svakt tråkk fra bilveien ned til brua som ligger ca. 250 m.o.h. og 1,5 mil opp fra Eikern. Det er bratt og litt ulendt ned til elva som går i en dyp trang kløft med utgangspunkt i Gravdalstjenna.

Denne steinbrua som naturen selv har laget, ligger ved fylkesgrensen mellom Buskerud og Vestfold der kommunegrensen for Hof, Øvre og Nedre Eiker møtes. Naturen har altså laget en slags forbindelse over Steinbrua. Den er et naturens under så sterk at den formodentlig først vil falle med verdens undergang om noe slikt skulle skje.

Hullet i fjellet er stort 5-10 m i begge retninger. Det er en gåte hvordan naturen har greid å lage et så bredt hull i dette fjellet. Forklaringen må være at den øvre del av broen har bestått av noe mer motstandsdyktig fjell og så har frost og vann klart resten. Med såpass uveisomt terreng på begge sider er det nok bare skogens dyr som her har en ferdig bru til sitt bruk. Stor opplevelse garanteres for dem som finner Trollbroen. Etter denne store opplevelse dro vi videre til neste fenomen.

«Tjukkbarka»

Ole Karl kjørte i sin ungdom under krigen tømmer lengst nord i Vestfold fra Skulkeud til Eikern. Under dette arbeidet så han et merkelig tre som han gjerne ville vise oss.

En tykkbarket gran var det vi kom fram til og noe lignende hadde jeg aldri sett til tross for mine mange år i egen skog. Ole Karl hevdet at dette var ei gran av en eller annen type og det viste seg å stemme etter det videre undersøkelser som ble gjort.

Denne såkalte tykkbarka grana (*Picea abies* f. *Corticata*) er kjent for sin usedvanlige tykke bark, men treet var ikke høyt. Tvert om virket det nesten som om den i all tid hadde vært en vokstmessig minusvariant omtrent som Valbjørk. Etter et nytt besøk senere hadde denne grana dessverre tørket inn. Slike rariteter i skogen er selvsagt bare kuriositeter, men grana er mangfoldig og er med på å kaste ytterligere lys over det genetiske mangfoldet av det viktigste treslaget vi har i Norge.

Turen i 2005 var over for denne gang og det var mye spennende vi fikk med oss på denne søndagen, - noe som gir mersmak til stadige nye opplevelsesturer i skog og mark.

Olaf Rustand ved den tjukkbarka grana. Foto: Erik grinderud.

Innfløtter

Tekst: Reidar Chr. Hyldetoft senior

Etter mange år i utlendighet var tiden moden til igjen å bosette seg i hjembyen Drammen. Etter familieråd falt valget på et av Drammen Boligbyggelags mange nye prosjekter på Konnerud. Ryktene visste å fortelle at Konnerud var en perfekt plass med henblikk på oppvekstvilkår for barn og unge. Det formodes at tilflyttende barnefamilier de senere år har hatt samme motivasjon gjennom en valgt etablering på Konnerud.

Min flyttedag til Konnerud var 28. mars 1982. Jeg holt på å snu med flyttelasset, for snøen var allerede i øvre høydeklasse ved inngangsdøra, og lavet fortsatt ned. Og det året var det påfyll fra oven hele ettervinteren og snøen lå til langt etter 17. mai. Senhøstes året før var jeg på befarings i Djupdalen Borettslag for å rekognosere byggeprosjektet. Ute på veien traff jeg en kar av den eldre garde. Da han skjønnte jeg var en potensiell «innfløtter» kom det; «Nå har vi kjempa for asfalt og bedre bussforbindelse på Høylandet i 50 år,- dere innfløttera får alt på en gang !» Det var første gang jeg hørte uttrykket Høylandet. En flott lokal hyldest til stedet hevet over tåkehavet nede i urbane Drammen bykjerne. På Høylandet lå det sagnomsuste Konnerudkollen turishotell med noble besøk fra fjern og nær. Spesielt på vinterstid. Hotellet ble siden omgjort til sanatorium som en del av Lier sykehus, men fikk en trist skjebne ved gjennom en brann med totalskade i 1967. Men det er en annen historie. Min gode venn Mentz på Askøy ved Bergen ga meg engang et godt råd; «Når du kommer til en fremmed og ukjent plass, skal du oppsøke lokalbefolkningen og lære deg seder og skikker på stedet». Det har i ettertid vist seg å være et godt råd. For så vidt hadde jeg allerede møtt en representant året før innflyttingen. Men det har vist seg at Høylandet skjuler så mye mer. For å kunne kommunisere med en lokalbefolkning bør du kjenne historien. Konnerud har stolte historiske tradisjoner med gruvedrift og jordbruk. Men utviklingen fra 2500 sambygdinger på slutten av 1970-tallet til dagens firedobling har gått raskt, og selvfølgelig

Reidar Chr. Hyldetoft senior.

lig bærer Konnerud preg av befolkningsveksten. Jeg er utrolig glad i Ragnhild Amundsens (*1913) «Konnerudsang» som ble fremført første gang ved Sanitetsforeningens 25års jubileum i 1955. Den skildrer Konnerud-atmosfæren på en treffende måte gjennom 4 vers- et for hver årstid. Første vers er faktisk inkluderende for oss «innfløttera», - det er slik; «Jeg vet et deilig sted, hvor allting ånder ro og fred, det ligger høyt og fritt – det sted er mitt og ditt.» Bergenserne har et tilsvarende forhold til «Nystemten» - den avsynges stående. Det burde også være et krav ved fremføring av Konnerudsangen,- vår lokale nasjonalsang, spør du meg. Da er vi jo gjennom Ragnhild Amundsens tekst allerede tatt inn i varmen. Stedet er ditt og mitt ! Men ingen kan hverken få eller gi noe gjennom en lukket hånd. Det er derfor viktig å bli smittet tidlig som innflytter. Smittekildene på Konnerud er mange og allsidige. Barnehage- og skoleaktiviteter som foreldrene blir engasjerte i. Og når den tid kommer for de håpefulle pøder: Engasjement i idrettslagets mange og allsidige aktiviteter. Møte- og foreningslivet utenfor idrettslaget finnes også; Speiderne, Konnerud menighet, Sanitetsforeningen, Lions og Kiwanis for å nevne noen. Og hva består så smitten av ? Jo,- det å bli smittet av Konneruds to folkesykdommer videreført gjennom generasjoner; - Engasjement og entusiasme ! Idrettslaget satte Konnerud på Ski-

verdenskartet i 2003 gjennom, på kort varsel og mot alle odds, å arrangere Ski-sprinten nede i byens gater. Flere sprinter har fulgt både i byen og på Høylandet med stor grad av suksess. Omkvedet i skiverden har vært; «Det er bare Konnerud som greier noe sånt». Selvfølgelig ligger en formidabel dugnadsinnsats og planfase bak, men i sum et resultat av at på Konnerud bor det skiinteresserte mennesker som gjennom årtier er smittet av den underliggende patriotisme og entusiasme som fortsatt preger det gamle gruvesamfunnet. De siste 30 år har Konnerud blitt forandret. Matematisk sett er det i 2012 75 % flere «innfløttere» enn innfødte. Men det har vist seg at innfløtterne har tilført positive bidrag til utviklingen. For min del er dette spesielt blitt observert gjennom foreldres innsats på alle plan i idrettslaget. Gjennom disse aktivitetene har også foreldrepar og enselige foreldre for den saks skyld, etablert vennskapsbånd og sosial kontakt utover idrettslaget. I vår travle hverdag er det faktisk mest sosialt og hyggelig å handle i våre «egne» nærbutikker. Hvorfor det ? Jo, for her treffer vi alltid noen kjente fra en bekjentskapskrets opparbeidet gjennom mange år fra idrettslaget og andre lokale aktiviteter. Og den eldre garde? Jo, gutta holder det gående gjennom frivillig utkjøring av mat til eldre. Livslangt smittet av dugnadsånd og et fortsatt ønske om å være til nytte for lokalsamfunnet. Og svært mange frekventerer «Vaffer'n» kl. 11.00 på onsdager, som er blitt et kjært og fast treffsted. Det bør være unødvendig å minne om Høylandets allehånde muligheter for turer i skog og mark, sommer som vinter blott til glede og rekreasjon. Da svært mange nå ser fram imot den kommende årstid, kan Ragnhild Amundsens siste vers av Konnerudsangen representere noe det lengtes etter; «Så kommer våren skjønn, og bjerken den blir grønn, små blomster titter frem, og så glad vi blir for dem.»

Og sluttligen refrenget gjennom alle versene ; «Ja, det er Konnerud, her trives både jeg og du, hit kommer alle de som vil ut i det fri.»

God vår på høylandet!

Konnerud kirke under Nazi-tiden

Av: Per Runar Thoresen

(Kilde: bl.a. Ivar Vik og Kirkens 150 års jub. bok)

I min barndom hadde vi en markant sokneprest i Skoger menighet som også omfattet Konnerud. Andreas Birkeland var født i Hornes i Aust-Agder i 1899. I 1918-19 var han lærer ved Botsfengslet, og deretter sekretær i Norges Ungdomsforbund på Rjukan. Han var ferdig utdannet teolog på Menighetsfakultetet i 1926. Han ble først sjømannsprest i Baltimore i USA og i 1928 sjømannsprest i Hamburg med ansvar for den norske menigheten i Berlin før han kom til Skoger/Konnerud i 1939 og han var således ganske språkkyndig.

Birkeland gjorde mye for å sette i stand Skoger Prestegård og han stiftet Kirkeforeningen. Han skrev flere skjønnlitterære bøker: «Kvernstenen», «Årer i undergrunnen» og «Skiftende skydekke»

Birkeland var en røslig kar og glad i god mat og drikke. Prestene var vanligvis

populære blant menighetens medlemmer og han deltok med stor glede i menighetens konfirmasjoner og andre tilstelninger. Han hadde en stor og fin beige bil men er usikker på om det var Plymouth, Dodge eller lignende type.

Krigen

Under okkupasjonen under 2. verdenskrig ble det brudd mellom kirken og nazimyndighetene. Det skjedde etter at myndighetene feiret Vidkun Quislings utnevning til statsoverhode med en festgudstjeneste i Nidarosdomen.

Den norske kirkes biskoper utstedte da et hyrdebrev der de erklærte at de ikke lenger var statlige embedsmenn. Flesteparten av prestene fulgte sine biskoper og deriblandt vår sokneprest Andreas Birkeland. Men han var også avhengig av støtte fra menighetsrådet ellers ville det bli en meget vanskelig situasjon.

Konnerud menighetsråd sluttet seg til Birkelands holdning og uttalte:

Vi slutter oss til den oppfatning av menighetens rett og plikt som biskopene heri har gitt uttrykk for.

Andreas Birkeland.

Da menighetsrådet vet at menighetens prest har inntatt det samme standpunkt som biskopene, ønsker vi å uttale at Konnerud Menighetsråd tillidsfullt står sammen med sin prest som vi mener har optrått i full overenstemmelse med vor Kirkes tro og bekjennelse.

Det som har sked forandrer intet i menighetens forhold til presten som hyrde og sjælesørger, og hva Biskop Eivind Bergrav angår, så betrakter vi ham fremdeles som menighetens rette tilsynsmann.

Protokollen var underskrevet av Henry Stubberud, Ole Brunsvik, Anna Ekholt, Erling Thoresen og Sogneprest Andreas Birkeland.

Menighetsrådets «ulydighet» førte til at de ble avsatt av nazi-ledelsen. Neste møte som er protokollert er 14. mars 1945, men underskrifterne er naturlig nok andre enn de som ble avsatt.

Først den 22. juli 1945 ble det gamle menighetsrådet samlet igjen. Siden Birkeland også var prest i Skoger, tok menighetsrådet der samme standpunkt som på Konnerud.

Konnerud gamle kirke. Foto: Reidar Halden.

Verdens største SKI - NM 1978

Tekst: Per Runar Thoresen

Verdens største SKI NM ble arrangert på Konnerud i 1978 i regi av Konnerud Idrettslag og store deler av Konnerud's befolkning. Dette var første gangen at alle NM-distanser ble lagt til samme arrangør på samme tidspunkt og festen varte i hele 9 dager i mnd. skiftet januar/februar. Hopprennene ble avviklet i samarbeide med Kongsberg IF som tok seg av liten og stor bakke + kombinert hopprenn i Hannibalbakken. Vi som var med husker det hele med stor glede og alt slit og alle bekymringer er nå glemt.

Det var naturlig nok store forberedelser som måtte til og hundrevis jobbet med løyper, arena og andre forberedelser som var nødvendig.

Skistadion ble rigget til der den ligger i dag, men store deler av løypenettet er senere bebygget. Konnerudhallen og Svensedammen skole var ikke bygget og Konnerud Skole var senter for presse, rennkontor og andre aktiviteter.

Klubbhuset ble bygget ut og i underetasjen var det rennsekretariat med utregning av tider, resultatservice og kopiering m.v. Under «oppkjøringen» til NM ble det arrangert en vellykket kveld i Drammen teater i «Good old days-regi» hvor folket iførte seg gamle kostymer og løsbarter mens scenen var fylt med mange morsomme innslag.

Privat Innkvartering

Det var jo ikke all verdens hotellkapasitet i Drammen på den tid og det ble derfor satset mye på privat innkvartering, - noe løperne var svært fornøyd med. Nærmere 100 Konnerud-familier stilte overnattingskapasitet i hjemmet til disposisjon og selv om det ikke var krav til servering av mat fikk nok de fleste løperne langt bedre kost og servering enn de kunne forvente. Mange av familiene hadde vnøre skiløpere i familien og det var nok en stor

Good Old Days forestillingen i Drammen Teater. Foto: Reidar Halden.

inspirasjon og få kjente topp-løpere nært inn på livet. Mange familier knyttet langvarige forbindelser med løperne (julekort og lignende) og kanskje er det noen som fortsatt holder kontakten?.

Snø nok og 4000 parkeringsplasser

Konnerud hadde den gang flere arealer med parkeringsmuligheter og det ble ryddet 3-4 store områder for parkering. Ikke var det så store biler og ikke var det det høybeinte SUV'er med firehjulstrekk men parkeringen gikk veldig bra til tross for snømengdene som lavet ned. Konnerud er jo et «snøhøl» og slik ble det i NM uken også. Under arrangementet lavet det ned 60 cm. nysnø og løypemannskapene hadde en stri tårn både dag og natt og fikk stor skryt for jobben.

Et NM samler jo løpere fra hele landet og det var et stort oppbud av pressefolk som ikke var så blaserte av dagens World-Cup-rangere. En NM-avis ble laget og distribuert til hele Østlandsområdet.

Tross store snøutfordringer og et omfattende mesterskap ble det bare lovord fra pressen sin side om de fleste sider av arrangementet. Og ikke minst skyldes det den tids superspeaker Kristen Kvellø som var engasjert under hele mesterskapet.

Konnerud-Sport

Sentrale Hovekomitepersoner foran Velkomstbannet fra v: Per Hansen, (teknisk sjef), Leif Fjellin (rennleder hopp), Geirr Kihle (fromann hovedkomiteen), Willy Hallerud (løypesjef), Hans T. Olsen (rennleder langrenn) Foto: Ole Kr. Mortensen.

Brå vant og vant og vant eller gjorde han ikke det?

Dette var Oddvar Brå's store gjennombrudd og han ble NM-kongen med 3 gullmedaljer og på Konnerud brakk han ikke stammen.

Magne Myrmo ble kronprins med 1 sølv og to bronse. På dame-siden ble det gått 20 km for første gang i et NM. NM-dronning ble Berit Kvello (Kristen Kvello's datter og senere gift med Ove Aunli) med 2 individuelle gull, en bronse og gull i staffett.

I 1978 var vi i gang med en form for elektronisk tidtaking (innleid firma) slik at speaker kunne annonsere vinnere og tider straks de var over mål, men dette var ikke offisielle tider.

Artikkelforfatteren var den gang leder for «rennsekretariatet» som var etablert i underetasjen på klubbhuset og det var her de offisielle tidene ble regnet ut manuelt før de offisielle listene ble skrevet ut på skrivemaskin og kopiert. Så snart de manuelle tidene var klare satte vi i gang med listeskriving, mens det ble foretatt dobbeltkontroll av korrekt utregning.

Alle på stadion visste at Oddvar Brå hadde vunnet, men vi var i ferd med å sende ut en liste med en annen vinner. Vi som satt med utregningen var de eneste som ikke visste at Brå hadde vunnet. Feilen ble oppdaget ved dobbeltsjekken og ny korrekt liste ble sendt ut. En ble nok litt varm om ørene med tanke på hva som var iferd med å skje, men ingen oppdaget dette bortsett fra vi som satt der inne. Og slik er det jo ved et slikt stort arrangement. Det er mange småting (nevnte sak var jo ingen småting) som vi internt i arrangementstaben kunne gjort bedre kanskje, men dette merker ikke folk flest. Derfor fikk KIL i etterkant mye ros for vel gjennomført arrangement både fra Skiforbund, presse, publikum og løpere.

Økonomisk suksess

Alt i alt satt KIL tilbake med rundt 1 million i verdier. 370.000 kr i kontanter kunne overrekkes lagets formann Gunnar Olav Løvås, mens det var bygget opp verdier ved opprusting av klubbhus, løypeutstyr og annet for mange hundre tusen kr.

Stakkars Konge

Både Kong Olav og Kronprins Harald var på besøk og kastet ekstra glans over arrangementet sammen med de notabiliteter

Kong Olav på besøk hos Geirr Kihle i Stigerveien. Lille Janicke leverer blomst.

Skiltanvisninger var viktige. Det er ikke Tor med hammern, men Hans Jørgen Wisting. Foto: Reidar Halden.

som følger med. Tradisjonen tro skulle de ha en gave og begge fikk hver sitt eksemplar av Skogerboken.

Forfatteren av denne artikkel er ganske interessert i lokalhistorie men synes allikevel synd på Kongen. Skogerboken fra 1930-årene består av 664 sider med oppramsing av Gårds/bruksnr. og slekter på de forskjellige bruk og gårder i gamle Skoger kommune.

Tviler på om Kongen har lest boken fra perm til perm, men kanskje fant han noe av interesse i en artikkel om Konnerudverket som Grev Wedel Jarlsberg i sin tid eide. Muligens fant han en snev av blått blod der som har gått veien mellom Danmark og England? Uansett, så er nok Skogerboken godt bevart om muligens noe nedstøvet i den indre gemakker på slottet i Oslo.

Sydamer som organiserte sying av Serveringskitler: Fra venstre Bjørg Jahren og Astrid Olsen. Foto: Ole Kr. Mortensen.

Minner fra Ingvaldsåsen skole

Av: Inger Johnsrud

I disse dager er det 50 år siden Ingvaldsåsen skole (nå Skoger Sanitetshus) vis a vis Skoger kirke ble nedlagt. Denne vesle bygningen med bare to klasserom og skolegang annenhver dag, hadde da fungert som skole siden huset sto ferdig bygget i 1895. De første lærere der var Marit Tagestad og Helga Løse. I 1908 kom Endre Sandland, og fra 1922 Margit Brattås. Siden kom Andreas Ertzeid. De siste par årene skolen eksisterte, underviste Ertzeid der sammen med Birgit Christiansen, som så ble avløst av Kari Gjesmoe det siste året. I Historielagsnytt nr 1 i 2006 har Hans Haveråen fortalt om skolens hverdag fra 1946. Her følger andre minner fra Ingvaldsåsen.

Morgensola bader frukthagen utenfor kjøkkenvinduet i et sterkt, varmt lys. En flue surrer dovent i vinduskarmen, og han kjenner en behagelig varme over venstre skulder og arm der solstrålene treffer mellom mors kjøkkengardiner. I går hørte han gjøken oppe i åsen, og han lengter ut til jordene og skauen. Tenk å bare kunne få gå og drive langs den våyre bekken! Eller tenk å få bli med far, sitte på skjermen av Gråtassen, eller aller helst få kjøre litt sjøl.

Men mor står bøyd over ham for et siste forsøk på å få ham til å lese hjemmeleksa høyt og riktig, før han må av sted til skolen. Han stotrer og plundrer. «Nei, nei,» sier mor oppgitt, «du ser vel at første bokstav er en d! og ikke en b! Ser du så dårlig!» Nei, han ser ikke dårlig, men bokstavene stokker seg for ham hele tida, og orda blir ugjenkjennelige. «Prøv igjen,» forlanger mor. Han prøver igjen, men det blir ikke forståelige ord. Han kjenner varmen stige til hodet. Han går i femte klasse, og får fremdeles ikke til å lese og skrive riktig! Tunga begynner å slå krøll på seg. Svetten pipler i panna. Han stotrer og mumler. «Les høyt og tydelig, da gutt,» sier far, sint i stemmen. «Jeg skjønner ikke at jeg har fått en sønn som ikke engang kan lære seg å lese!» Han griper lua og jakka si og stryker på dør. «Nei, nå må vi gi oss,» sier mor oppgitt, «ellers kommer du for seint på skolen.»

Litt etter trasker han bortover veien mot Ingvaldsåsen. En ungeflokk foran ham ler og skøyer, men bryr seg ikke om ham, idioten, som lærer'n kalte ham en gang. Idioten som ikke klarer å lese. Sist hadde lærer'n blitt så sint at han ble slått over ryggen så pekestokken knakk. Lærer'n mente han var doven og obsternasig. Han hadde villet prøve å «lese» så godt han kunne. Det som sto i boka forble uforståelig, men han prøvde å huske hva mor hadde lest føre. Men så ble han så nervøs av lærer'n som sto bøyd over ham, rød i toppen og sint som en furie, mens pekestokken ble slått taktfast i pulten foran ham. Så ble det helt tomt i hodet, og all lyd satte seg fast i halsen. «Les, da gutt!!» hadde lærer'n skreket. Men han fikk ikke fram en lyd. Det var da stokken smalt over ryggen hans. Bak seg hørte han flere i klassen le hånlig, og i frikvarteret etterpå hadde han enda en gang fått juling av Alf, den verste rønneren på skolen, mens andre gutter sto rundt og heiet.

Der så han skolen foran seg. Og der borte var antakelig Alf. Og lærer'n. Han kjente hvordan det snørte seg sammen i magen.

Gid han slapp å møte Alf! Gid han slapp å møte lærer'n! Kjære Gud, la meg slippe å gå på skolen, ba han inni seg. Men han visste at ingen hørte. Han visste at han måtte igjennom det. Alle måtte jo gå på skolen. Men heldigvis var det snart sommerferie. Lang sommerferie. Og da slapp han å se den evinnelige skolebygningen for sine øyne på en lang stund!

Det er juni og flere år seinere. Hun danser bortover grusveien. Brune, bare bein med halvsokker og pensko knikser og spretter over et paradys fra i går. Hun kan fortsatt se strekene ganske tydelig. Det er så sjelden det kommer biler. Mamma har pyntet henne med kjolen hun fikk til 17. mai, og stor, hvit sløyfe i hestehalen. Det er nemlig siste skoledag før sommerferien. Men det er en annen grunn til å pynte seg også. En fotograf fra byen kommer visst for å ta bilder på skolen i dag.

Hun har også hørt at de til høsten skal gå på en annen skole. En ny skole. Det synes hun er dumt. Hun skjønner ikke hvorfor de ikke kan fortsette å gå på Ingvaldsåsen hvor de er kjent, og hvor de har det så fint! Skoleveien blir visst mye lengre også, og så har hun hørt pappa si at de har plassert den nye skolen på det kaldeste stedet i bygda! Hun skutter seg litt i morgensola ved tanken.

Hun liker seg godt på skolen. De er 10 jenter og 5 gutter i hennes klasse, og dette året har de i tillegg sittet sammen med de som har gått i tredje klasse. I fjor var de bare førsteklassinger. Ja, bortsett fra 6. og 7. klasse, da, men de var i det andre av de to klasserommene. Hun husker de vakre tegningene som frøken hadde tegnet til dem og hengt opp i klasserommet i fjor. Én tegning for hver bokstav i alfabetet. Frøken hadde vært så veldig flink til å tegne. Og så var det de hvite brikkene med sorte, små rundinger på, som de hadde brukt for å lære å telle og regne. Frøken hadde lært dem at nå måtte de huske på å si tjueén, og ikke énogtyve, som det het før.

På første skoledag hadde de fått hvert sitt trepenal med blyant og viskelær, og en fargeblyant som var rød i den ene enden og blå i den andre. Seinere hadde de lært seg å skrive skjønnskrift med penn og blekk. En av hennes lykkeligste øyeblikk på skolen hadde vært den dagen frøken delte ut nye, tofargete penneskift i plast, og hun hadde fått akkurat den fargen hun ønsket seg så veldig: rosa og gult!

Hun hadde hatt så snille frøkner. Særlig fru Christiansen, som de hadde hatt i første klasse. Hun kom til å tenke på en gang da de største guttene på skolen hadde løftet den bittelille lastebilen som frøken kjørte, slik at da frøken kom ut i skolegården, sto bilen hennes parkert med snuta feil vei. Hun trodde hun selv hadde blitt enda mer forskrekket enn frøken ble. Tenk å tørre å gjøre sånn med frøkens bil!!

Hun hadde blitt så lei seg da mamma fortalte at de skulle få en ny lærer i andre klasse fordi frøken skulle få en baby. Men så hadde heldigvis den nye frøkna, som var noe de kalte rødrudd, også vært veldig hyggelig. Alt hadde i grunnen vært veldig hyggelig på Ingvaldsåsen. I friminuttene hadde de lekt politi og røver på

Ingvaldsåsen skole, lærere og elever den aller siste skoledag i skolens historie, juni 1962.

Med forbehold om feil - 1. rekke f.v.: Anita Jakobsen, Inger Unelsrød, Hanne Unelsrød, Tone Langvassbråten, Tora Unelsrød, Unni Karlsen, Birgit Sand, Liv Eriksen, lærer Kari Gjesmoe, lærer Andreas Ertzeid, Astrid Lehn, Stine Fjære, Elin Mathisen, Liv Karlsen, Karin Trolsrud, Ragnhild Karlsen, Mari Mehlen, Gunn Haugen.

2. rekke f.v.: Bente Markussen, Marit Amundsen, Ingjerd Moen, Inger Gundesø, Inger Mathiesen, Gunn Treholt, Lise Kristiansen, Bodil Knutsen, Bodil Sandbekk, Anne Fjære, Torild Larsen, Helga Hansen, Gerd Karlsen, Liv Kristiansen, Anne Margrethe Drolsum, Turid Mathiesen, Ingjerd Hoven, Else Marie Knutsen, Mona Solbakken, Tove Bjørnerud, Turid Halgren, Marit Markussen, Inger Johnsrud, Tove Amundsen.

3. rekke f.v.: Bjørn Moen, Jan Langvassbråten, Terje Solbakken, Erik Kristiansen, Tormod Emberland, Tor Bjørnerud, Johnny Kortvedt, Knut Lehn, ukjent dansk(?) gutt, Rolf Eriksen, Erik Strand, Rolf Borgenhaug, Bjørn Otto Kristensen, Arnfinn Bråthen, Knut Andersson, Svein Arild Åserud.

4. rekke f.v.: Torkild Kåsa, Villy Kortvedt, Ove Mathisen, Torgrim Eriksen, Håvard Bolstad, Ragnar Lehn, Anders Drolsum, Trond Kopperud, Stein Erik Bjørnerud, Lars Erik Mehlen, Gunnar Johansen, Dag Gundesø, Knut Kjellebold, Bjørn Fjære, Ole Robert Solberg.

sommer'n, og på vinter'n hadde de satt sammen sparkene sine til lange tog og kjørt i full fart nedover bakkene mens Ertzeid sto vakt i veikrysset. Når han ringte med bjella si var friminuttet over, og så var det inn i klasserommet igjen for å synge, skrive, regne og høre fortellinger fra Bibelen.

Hun runder en sving, og der kommer venninnene akkurat ut av porten sin i fine foldeskjørt. De får øye på henne og stopper og venter. Så trasker de frimodig inn i en historisk dag. Men det er de ennå ikke klar over.

Våre sider på Internett (www.skhist.no)

Bildet ved siden av viser øvre del av Hovedsiden på våre Internettsider etter at du har logget inn som medlem. Bak menypunktet «Lagshistorie» i venstremenyen finner du dokumenter og protokoller fra de siste årsmøter, oversikt over alle tillitsvalgte siden laget ble grunnlagt i 1975, oversikt over alle artikler i Historielagsnytt siden 1982 og en del informasjon til. Bak de øvrige menypunktene er det ulike typer informasjon.

Vi forsøker etter beste evne å legge ut fersk og nyttig informasjon til våre medlemmer og andre interesserte. Hvis du lurar på når neste aktivitet i laget er eller ønsker å gi oss tilbakemeldinger, så er www.skhist.no en sikker informasjonskilde.

For å komme inn til medlemsdelen av våre sider, må du registrere deg. Det gjør du ved å klikke på «Registrer deg», fylle ut det enkle skjemaet som dukker opp og så klikke på «Registrer deg»-knappen under skjemaet. Hvis du ikke får det til å virke, så send en e-post til web@skhist.no med navn og telefonnr., så tar vi kontakt.

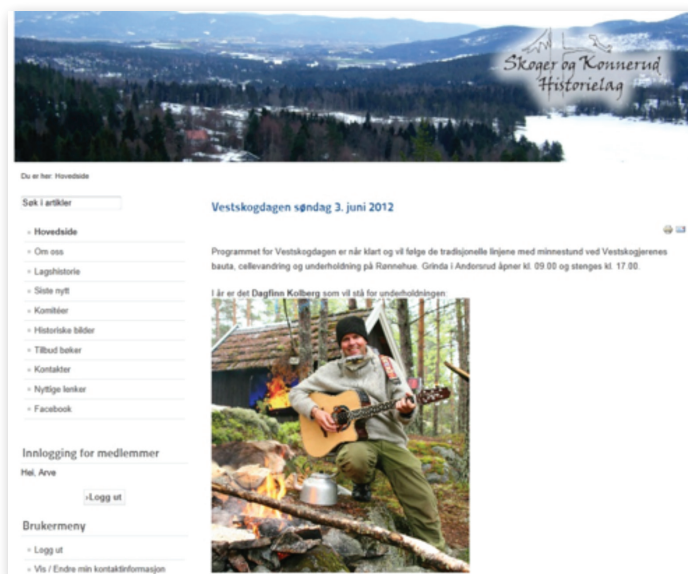
Bildeløsningen finner du bak «Historiske bilder» i venstremenyen på www.skhist.no

For å ta i bruk bildeløsningen, må du være medlem og registrere deg som bruker av den. Løsningen krever eget brukernavn og eget passord av tekniske grunner.

Klikk på «Mangler du passord» og fyll ut det lille skjemaet som dukker opp. Etter at du har bestilt brukerkonto, vil du i løpet av kort tid få tilsendt brukernavn og passord via e-post. Får du det ikke til å virke, send en e-post til foto@skhist.no

Bildesamlingen på Internett inneholder i første omgang ca. 1.200 bilder av de tidligst registrerte av Fotokomiteén. Etter hvert håper vi å øke antallet til ca. 2.500.

Skjermutsnittet til høyre viser såkalt «materialvisning» av ett bilde. Det er mulig å vise bildene i fullskjermvisning og laste ned bilder i forskjellig oppløsning. Bildene er kun til privat bruk for våre medlemmer. Søkemulighetene i løsningen er svært gode, og det er laget ferdig noen «forhåndsutførte» søk som ligger under «Kategorier» som dere vil se etter å ha logget på løsningen. Vi vil gjennomføre et informasjons- og opplæringsmøte om løsningen etter sommeren – muligens i kombinasjon med Høstmøtet.

Filtrevalg	Filerstørrelse	Valg
Original TIFF fil		
1942 x 1534 piksler (1,4 MP)	13,2 MB x 8,1 MB @ 300 DPI	1,3 MB
Høyoppløst trykk		
1942 x 1534 piksler (1,4 MP)	13,2 MB x 8,1 MB @ 300 DPI	262 KB
Skjermvisning		
650 x 502 piksler	7,2 MB x 4,8 MB @ 300 DPI	304 KB
Via		
Fullskjermvisning		
1942 x 1534 piksler	13,2 MB x 8,1 MB @ 300 DPI	304 KB

National ID	Tilgang	Opprettet filnavn	Opplyst
221	Åpen	8220.tif	1940 - 1945, Vestskogdagen, Vestskogdagene

Kongen på Stordammen

Av: Per Runar Thoresen

Kilde «Boka om Konnerudverket» m/ flere

Mange Konger har besøkt Konnerud. Både kong Haakon, Kong Olav og Kong Harald har besøkt Konnerud enten ved Skirenn eller Sørvangen.

Kong Fredrik V

Det er vel mindre kjent for nåværende Konnerudboringer at Kong Fredrik V (Konge av Danmark-Norge) besøkte Konnerud sommeren 1749.

Foranledningen var gruvedriften på Konnerud som var I Grev Wedel Jarlsbergs eie og driften gav lite av seg og kostet greven mye penger.

Den eneste som kunne tenkes å putte penger inn i driften eller overta virksomheten var kongen. Greven mente han måtet ha 130.000 riksdaler og ved å legge verket innunder Kongsberg Sølvverk, kunne driften rasjonaliseres.

Sommeren 1749 gjorde Kong Fredrik V seg klar til signingsferd i Norge og i all hast gjorde greven seg klar til å imponere kongen.

Det var ikke nok å imponere kongen med et besøk i Grevegården (lå ved det gamle Konnerud Bedehus i krysset Malmveien/ Dalenveien) da denne gården lå tett opp til maskinhusenes støy og larm og giftig røyk rundt husene.

Han ville gi gjesten et langt bedre inntrykk ved den fredelige og idylliske Stordammen. Han lot derfor bygge et lysthus over demningen. Huset ble reist av bindingsverk og kledd med malte bord. Taket

Dette moderne lysthuset sto ikke på Stordammen da kong Fredrik V kom på besøk, men kanskje lignet det?

hadde trolig kjegleform og på toppen trolig et lite spir. Tre vegger hadde vinduer med utsyn over dammen og demningen, mens inngangsdøren stod mot østveggen. Innvendig var veggene dekket med teppe eller tapet. Et av husets attraksjoner var sjenkeskapene som var montert på hver side av døren i pyramidefasong med grønnmalte dører. Innvendig var de nydelig dekorert og flust med hyller til service, glass og flasker i alle fasonger.

Kongen kom og fikk en storslått bevertning « et utsøgt Festmaaltid, ved hvilket det ikke manglede på fine og kostbare Wine»

Lysthuset og kalaset på Stordammen imponerte ikke kongen. Han var imidlertid interessert i Verket og rådførte seg med berghauptmann Joachim A. Stukenbroch. Han frarådet kjøpet men kongen ba ham allikevel å takserer Verket. Taksten ble på 60.000 riksdaler som var under halvparten av kravet og greven ville ikke godta et så stort tap og det ble ingen handel.

Driften gikk stadig dårligere og ble senere solgt for 70.000 riksdaler til «Det 3 partisantskap.»

Lysthuset ble stående

Lysthuset ble imidlertid stående og var et yndet utfartssted for almuens fester. Niels Nielsen Egholdt var den siste mølleieren som arrangerte St.hansfest for sine ansatte i lysthuset. Etter den tradisjonelle St.hansofringen til presten samlet arbeidere og deres familier seg på muren.

Mat og drikke ble servert fra store løvhytter. Senere var det dans og musikk mens det flammende bål fra store høyder rundt dammen.

Til slutt ble lysthuset innhentet av tidens tann og Grosserer Bjerck sørget for at det forfalne lysthuset ble revet i 1889,- altså for vel 120 år siden.

Hvem var Kong Fredrik V?

Han var en skikkelig «levemann» hvor piker, vin og sang stod i fokus og han ble bare 42 år gammel. (Regjeringstid 1746-1766)

Han vokste opp i et pietistisk hjem og faren – den strengt religiøse Kong Christian VI overveide å umyndiggjøre ham.

Han fikk 5 barn med Dronning Louise og like mange barn med sin elskerinne madam Hansen. Dronningen døde i barsel og han fikk en sønn med sin nye kone Juliane

Kong Fredrik V i all sin stas. Han ble bare 42 år.

Marie. Hans alkoholproblem førte til at det i hovedsak var geheimråd og overhoffmarskalken som i perioder styrte det hele.

Han døde i 1766, bare 42 år gammel og ble etterfulgt av sin sønn Christian VII.

På denne demningen stod lysthuset hvor Kong Fredrik V ble bevertet: Foto Reidar Halden.

Lagmyrdammen- en ukjent perle

Tekst og foto: Per Runar Thoresen

Kildebidrag: Skogene mellom Drammenselva og Eikern

Har du vært på Gruvåsen? Hele denne åsryggen ved Konnerudkollen på ca. 3 km som strekker seg fra Grubegt. til Hagatjern gir mulighet for en usedvanlig trivelig tur med utsiktsmuligheter til Åssiden, Solbergelva og Mjøndalen og sørover til Damåsen/Vestskauen. Og best av alt (for noen) kan du her gå aleine og sjansen for å treffe folk er ikke stor selv om hovedstien går i åpent og fint lende. Folk flest på Konnerud kjenner lite til denne åsen som går på Nordsiden av Stubberudveien og gjerne med utgangspunkt i Konnerudkolltoppen som ligger 412 m.o.h. Ca 300 m fra Stubberudveien eller vel en km fra Konnerudkollen skibakke på sydsiden av åsen ligger tilsynelatende et ubetydelig vann Langmyrdammen (348 m.o.h.) som i forlengelsen vestover går over i sumpmyr.

Kommunegrensen mellom Drammen og Nedre Eiker går midt i vannet men her er verken piggråd eller grensevakter.

Gruvedriften

Langmyrdammen ble til som en del av gruvedriften på Konnerud for over 250 år siden. Som et ledd i og få mer vann til Stordammen (Eskerudtjern som det het den gang) ble det demmet opp flere smådammer lenger opp i vassdraget. Det var Ormetjern som tidligere hadde utløp til Hagatjern, men ble demmet opp slik at vannet gikk ut i andre enden mot Stordammen. To andre dammer som det i dag bare er ruiner igjen av demningene var Dalemyrdammen også kalt Treholtdammen og Stubberdammen. Demningen ved Langmyrdammen er et syn i seg selv og gir et godt bilde av datidens håndverk med å lage demninger. I dag er det nok lekkasje i demningen og tidvis lite vann, men vannspeilet om våren er helt idyllisk.

Rekreasjon og mosjon

I min barndom benyttet vi vannet til skøytegang, da Langmyrdammen var et av vannene på Konnerud som først fikk is senhøstes. Det var jo ikke alle som hadde skøyter, men vi lånte av hverandre. Mest var det såkalte «skruskøyter» som ble skrudd fast under sålen på bekkstøvl. Hjemme hos oss i Grubegt. hadde vi to tanter som hadde emigrert til Amerika og ble gift der borte. En gang fikk vi et par skøyter med ordentlig overlær og

Langmyrdammen.

de gikk på rundgang i brøreflokken etter hvert som de passet i størrelsen.

Om sommeren var Langmyrdammen et skattet utfartssted på søndager for familier som bodde i nærheten. Det var kaffekos og medbragt niste for de voksne, mens ungene badet eller hadde andre aktiviteter på eller rundt vannet.

Vi snekret flåter av tørrstokker som var å finne og padlet rundt på vannet. Husket spesielt at det var mange av de svarte blodiglene som krabbet seg opp på leggen når flåten beveget seg under vannflaten.

Rikt på dyr og planter

Dette er det området i byen som har størst artsrikdom. Her er flere sjeldne arter av både planter og dyr. Kommunen har vernet dette unike området som er i privat eie og har møtt stor velvilighet hos grunneierne.

Fuglelivet er spesielt rikt på grunn av særpreget flora og rik næringstilgang. Det er registrert hele 103 fuglearter og området har stor betydning både som trekk og hekkeområde. Sjeldne arter som strandsnipe, gluttsnipe, skogsnipe, dverglo og gulerle er observert. Her er også en mengde spurvefugler og vannfugler. Fuglelivet ble studert inngående over en femårsperiode og 1989 var toppåret da man fant flest arter.

I dette området finner vi også elg, rådyr, grevling, rev, mår, mink, snømus, røyskatt og også en større hjorteviltbestand.

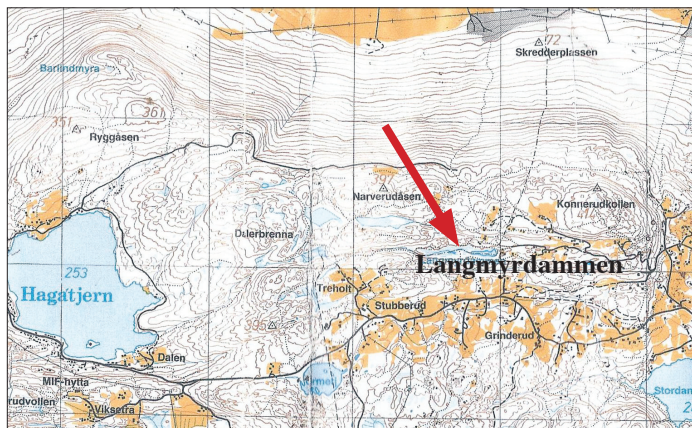
Her finnes også mange sjeldne planter og noen sjeldne orkidearter.

I selve vannet finner vi også mange ulike vannplanter.

Området har kalkrike bergarter og dette fører til mangfold av mange næringskrevende planter. Flere truede plantearter er funnet og en særpreget ferksvannsfauna er registrert.

Blant annet er den lille nipiggede stingsilda tallrik og det er en fiskeart med sparsom utbredelse i Norge.

Fra Historielagets side oppfordrer vi gjerne folk til å ta seg en tur, men ber om skånsom ferdsel både for dyr og planter.

Den gifte Jomfru Thorne?

Av: Per Runar Thoresen

S.T. Hr. Sogneprest Lund

Candidatus theologiæ Niels Bjørn, en sønn av Lensmand Bjørn i Lier, der for Tiden er Engageret som Lærer ved Skolen paa Moss, har anmodet mig om at forespørge hos Deres Velværværdighet om De vil antage CAppellan – Han er gift med Jomfru Thorne fra Soon og har 1 Barn- Jeg oppfylder saameget hellere denne Comission, som jeg kjender Bjørn for en meget godt Menneske og hans Kone er meget godlidende, saa jeg haver De ville kunde komme godt overens med ham – Naar De vel beære mig ved et Giensvar, som hvis dette ikke er benægtende, skal jeg nærmere have de Ære at tale med Dem om sagen.

Skulle De ikke ønske Gaardsbruget, da varetog han nok dette imod Afgift.-

Næ'st at takke for sidste Gang jeg havde den Ære i somer, ifølge med Skibscapitain

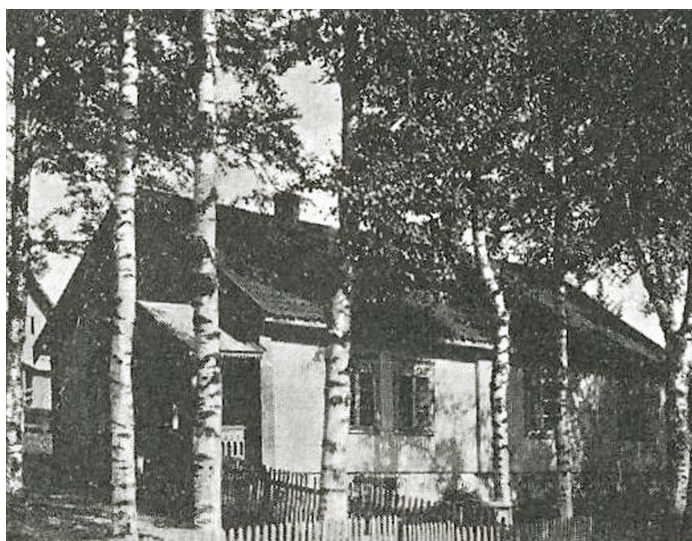
Bulow, at være hos Dem henlever jeg

*Deres ærbødigst hengivne M. Kjerulff
Sorenskriver*

Nøstet p Dramen d. 23 de Nob -- 1833

Ovennevnte utskrift av et gammelt brev fra 1833 inneholder mange kuriositeter.

Den gang skrev man første bokstav i substantivene med stor bokstav, Og som dere ser, så var man umåtelig høflig og ærverdigg i formen. Den gang som nå gjaldt det å «kjenne noen» og det var tydelig at bekjentskapet blant de mer posisjonerte ble utnyttet.

Poppegården fra 1920 årene.

Pastor Lund.

Sogneprest Andreas Jacob Lund

Her var det Sognepresten, lensmannen og sorenskriver som utnyttet mulighetene.

Sogneprest Andreas Jacob Lund var sogneprest i Skoger Menighet i hele 40 år (1802-1842) og den prest som fortsatt har lengst fartstid i Skoger. Han var opprinnelig dansk men ble gift med Konnerudjenta Birgitte Popp. Han satte dype spor etter seg og ble definert som en meget dyktig administrator.

Poppegården på Gramsborg

Hvem var så Konnerudjenta og prestefruen Birgitte Popp? Hun var født i 1771 og datter av Hartwig Friderick Popp som var født i Danmark og den siste bergkirurg ved Konnerudverket. (les Jarlsberg Verk). Han var både jurist og lege og født i 1723 og bodde i Poppegården, (Gramsborg) Stubberudveien 17. ved siden av Konnerud gamle kirke. (Arnljot og Reidun Thorrud bor der nå) Han døde i 1812- 89 år gammel.

Jomfru Thorne?

Vi stusset litt da sorenskriveren beskriver at Cappellan-kandidaten var gift med Jomfru Thorne og hadde et barn. Var det forskjell på jomfruer den gang og nå? Vi har kikket litt i leksikon og funnet løsningen.

Jomfru kommer egentlig fra det tyske ordet «Jungfrau» og kan bety flere ting:

1. Seksuelt uberørt kvinne (se jomfrudom)
2. Ung, ugift adelsdame eller pike av fornem stand i middelalderen.
3. Kvinnelig hushjelp, serveringsdame og lignende på 1800-tallet. (I dag kun i ord som koldjomfru, husjomfru)

Pkt. 3 forklarer nok betegnelsen i Sorenskriverens brev. Det unge parets barn var neppe tilkommet ved en såkalt «jomfrufødsel».

Morsomt postkort

Av: Per Runar Thoresen

Postkortet er en julehilsen fra de danske eierne av Konnerudkollen Turisthotell til A. Skalstad datert 23. desember 1922.

Skalstad Landhandlerieri var den eldste og første butikken på Konnerud og bygningen ligger fortsatt i krysset Stubberudveien/Grubegt./Hauaenveien. Butikken ble etablert i 1868 og ble i 1956 overført til ny eier i bygningen «Grotten» tvers over gaten. A. Skalstad (Anders J. Skalstad (1856-1923) var far til Bjørn Skalstad som drev butikken fra 1931 da han overtok den etter sin mor som var enke.

I dag høres det merkelig ut at den første butikken på Konnerud ble etablert ved Skalstadkrysset, men det skyldes nok at på den tid var det størst kundekrets i dette området som følge av gruvevirksomheten.

Det er verdt å merke seg at på kortet stod anført med håndskrift «God bedring ønskes». Antakelig var Skalstad svært syk og døde året etterpå i 1923. Konnerudkollen Turisthotell var sikkert også en stor kunde og Skalstad laget to dører i butikken slik at gjestene fra hotellet kunne gå tvers gjennom butikken om vinteren uten å ta av seg skiene.

Bygningene ble senere overtatt av Drammen Kommune og disponeres i dag av Stiftelsen Konnerudverket.

Bildet av Konnerudkollen Turisthotell på postkortet.
Et 10 øres frimerke var tilstrekkelig i 1922. (Fra arkivet)

Skalstad Landhandleri tatt fra Grubegt. antagelig like før/etter krigen. (Fra arkivet).

Danske Sophus Jensen som drev hotellet i mange år.
(Fra Skogerboken).

Synnøve Jensen. Hotelleierens kone. (Fra Skogerboken).

Skoger kommunes siste Formannskap

Tekst: Per Runar Thoresen

Vi mangler en del info fra dette bildet men tror det er et av de siste formannskapsmøtene i gamle Skoger kommune før sammenslutningen 1.1.1964. Vi har heller ikke kontroll på alle på bildet, men ber om undskyldning hvis vi har feilet og ber gjerne om innspill på de vi mangler. På bildet sitter de i partirekkefølge.

Fra v: Ingolf Hansen ? (Kommunistene), Svenda Friise, (AP), Rolf Olsen (AP). Tollef Underberg (AP), varaordfører Wilhelm Swach (AP), Ordfører Einar Mortensen (AP) , Rådmann Stahl, Aarstein Fjeld (Høyre), Odd Marheim(Høyre), Egil Eskerud (Høyre), Thorbjørn Andresen (KRF), Harald Engelkor?. Vi tror sistemann kanskje også er fra Krf idet vi tror verken Venstre eller Senterpartiet satt i Formannskapet.

Statuserapport fra Skjeldrumsaga

Tekst og foto: Arve Hoven

Dugnadsgjengen på Skjeldrumsaga møtes jevnlig på saga for å bringe prosjektet fremover. Lørdag 12.05 2012 ble en viktig milepæl nådd: Sagbladene ble forsiktig kjørt i gang på «tomgang» av ansvarlig for den elektriske installasjonen, Kjell Borge Johnsen. På bildet er alle samlet for å se sagbladene i bevegelse igjen! På bildet ser dere fra venstre: Oscar Hauge, Reidar Halden (prosjektleder), Kjell Borge Johnsen, Willi Johansen, Thor Jahren, Tom Hayden og Hans Myhre. Første visningsskur av tømmer håper vi kan skje i løpet av høsten.

Arbeidet med å lage et lite skog- og sagbruksmuseum i underetasjen på saga går også fremover. Gulvet er lagt, taket er kledd (med synlige takbjelker) og veggene er i ferd med å bli satt opp. Før saga igjen settes i vinterdvale, håper vi at underetasjen på det nærmeste er klar til å ta i mot informasjonsplakater og utstillingsgjenstander.

Om været i vinter

Av: Goro Halden

Været i vinter har ikke vært som det pleier å være med solfylte dager og stabilt vær. Snøen kom i passe mengder så skiføre det ble her på Konnerud især.

Januar kom med noen få minusgrader og sol hver dag. Vær det ble av mange slag. Glatte veier over alt - med mange gikk det galt. Det ble benbrudd her og der. Så noen ønsket seg annet vær. I slutten av januar kom det mye sne, flott skiføre det ble.

Kyndelsmesse 2. februar er en merkedag for vår og sommer. Det sies at Kyndelsmesse kulde - gjør bondens lader fulle. Kaldere vær det ble den dag, og det kom litt sne hva betyr vel det ? Mellom Kyndelsmesse og jul har ikke vinteren skjult. Så kom noen dager med kulde og sol. riktig godt gammelt vintervær. Skiføret var flott og det ble vintersport for alle og enhver.

Per Varmestein 2 februar er den første vårdag. Det ble 4-5 pluss med sol som varsler godt vær for hele året. Men noe overskyet og tåke det ble. Slikt vær får vi til sommersmål heter det. (40 døgn). Noen tørr sommer blir det nok ikke, og takk for det.

Mattismesse 25. februar kom med sol og fint vær. Mattis bryter hull på is og elver og bekker tiner så. Men hvordan vil dette gå? Skiføre det var av beste sort-snøen gikk ikke bort. I skiløypene var det skøyting, langrenn, slalom, aking hver eneste dag. Det var sånn skiglede også til barnas velbehag.

KIL arrangerte det store WC i Drammen. Og håpet at været da også ville bli bra. Syvende mars kom med regnvær. Det snedde og blåste fra nord. Hvor kom det været fra – tross alt gikk det bra og innsatsen var stor.

De førti riddere 9. mars kom med sol og fint varmt vær. Det var mange plussgrader ved dag og kveld. Slikt vær får vi i 40 dager heter det. Det spår tidlig vår og det fikk vi senere se. Knoppene på trærne og våren kom for tidlig. Det var slett ikke bra. Men varmt fint vær vil alle ha.

Goro Halden. Foto: Reidar Halden.

Vårjamndøgn 21. mars var det over pluss femten midt på dagen. Sommerværet var kommet, det var tid til å jobbe i hagen. Så sies det at slikt vær får vi til Jonsok----- Kan det være mulig mon tro? I alle fall ser det ut som om sommeren blir god.

Marimess 25. mars –klart varmt vær hele dagen. Også det er tegn på godt år. Det sies da at august måned blir varm og god vi får leve i den gode tro.

Palmesøndag 1. april kom med sol og fint vær. Men vinteren var hard og kom fra nord. Så sies det «Palmesøndag klår» betyr godt år. Så kommer et værtegn som sier «Så mange godværsdager før Marimess så mange uværsdager etter Marimess. Nå får vi vente å se, kan det stemme det? Det ser sannelig ut for det.

Påskeuka var slett ikke av det varmeste og fineste været. Det kom sludd, snø og sterk vind fra nord. Skisport og utfart ble slett ikke stor. Nå hadde skogbrannfaren vært stor og det var tørt i skog og mark. snøen og regnet gjorde underverk.

Nå er påsken over og forventningens tid er ikke forbi. Nå lakker det og lir til sommertid. En fin sommer tror jeg og håper det blir. Alle merkedager om været tror nok ikke alle på. Men jeg sier som så,- mennesket spår og Gud rår.

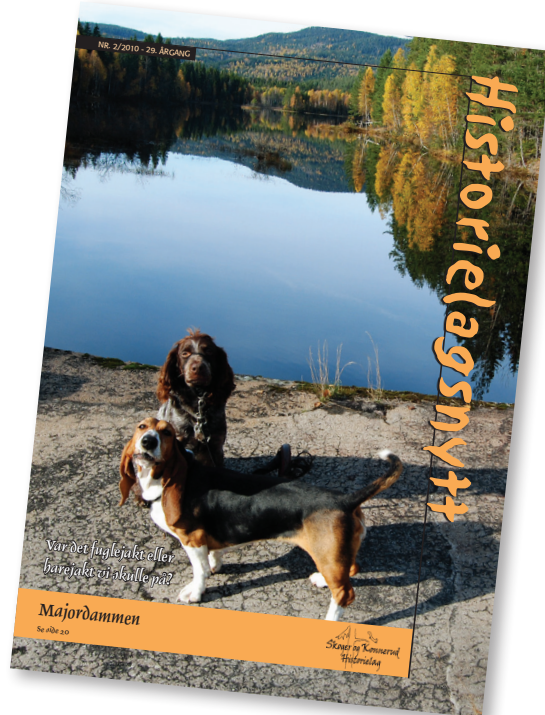
Medlem i historielaget?

GRATIS MEDLEMSAVIS! Ønsker du å bli medlem og få dette fine bladet "gratis" i din postkasse?

Bli medlem i Historielaget for kr 175,- pr år.
Familiemedlem kr 250,-.

Send penger med angivelse av avsender til
Konto: 2310.21.21554
Skoger og Konnerud Historielag
Postboks 9112, 3006 Drammen

Du kan også sende e-mail eller ringe til:
e-post: post@skhist.no,
Tore Skjeldrum, tlf. 92 63 82 31

32774982321174

TIPPE – LOTTO – JOKER - KENO

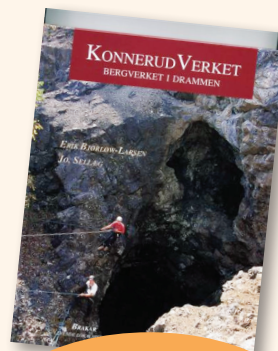
Hver gang du spiller kan du la staten betale en andel til Skoger og Konnerud Historielag. Registrer deg eller gi kommisjonæren vårt reg.nr. **982321174**

Knalltilbud! - Bøker med innhold

Unikt innblikk i Konneruds 2-300 år gamle historie fra Gruvedriften da det jobbet 3-400 personer på Konnerud.

En bok til kr 150,- eller 2 bøker til kr 200,-
(du velger bok)

e-post: post@skhist.no eller ring
Per Runar Thoresen tlf. 908 81 824

1 bok
kr **150,-**

Begge bøkene
kr **200,-**

Returadresse:

Skoger og Konnerud Historielag
Postboks 9112, 3006 Drammen

«NY vri» på Vestskogdagen Dagfinn Kolberg kommer til
Rønnehue og du betaler kun kr 100,-

Vestskogdagen

Søndag 3. juni 2012

- Kl. 09.00 Grinda i Andorsrud åpnes.
- Kl. 09.00 Drammen og Oplands Turistforening (DOT) arrangerer tur fra Andorsrudgrinda
- Kl. 09.00 Samkjøring fra grinda til Lauvkolltjern og deltakelse i cellevandringen.
- Kl. 10.00 Historielaget arrangerer «Vandring» fra Bautaen/Lauvkolltjern til stedet hvor Vestskogjegernes hovedkvarter lå det siste krigsåret 1944/45.

Minnebautaen:

- Kl. 12.00 Samling ved Vestskogjegernes minnebauta. (kaffe og saft serveres)
Velkomst i regi av Heimevernet v/ Kaptein Andreas Devlin
Minnetale ved Oberstløytnant Aasland, nestkommanderende ved Forsvarets museer i Oslo.
HV demonstrerer utstyr.

Rønnehue

- Kl. 14.00 Underholdning v/ Dagfinn Kolberg
Dagfinn Kolberg er musiker, låtskriver, naturfotograf, skribent, forfatter og sist og ikke minst «skaumann» på heltid siden 1990 og bor i Vestfossen
Han har gitt ut 5 CD'er og kjent som en meget dyktig tolker av Neil Young.
Har vært forfatter og medfotograf av to naturbøker sammen med Arne Nævra.
Ble tildelt Øvre Eikers Kulturpris i 2004 og ble valgt til årets Vestfossing i 2008.

Dagfinn Kolberg.

Ta med deg noe å sitte på og en slant
kontanter i pungen.

Da kommer du inn for «innbruddspris»
kr 100 (barn gratis) og får kjøpt kaffe/vaffel
og pølser.

Andorsrudgrinda stenger kl 1700.